

Secrets of Bella Terra

Christina Dodd

Copyright © 2011 Christina Dodd

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Secretele de la Bella Terra
Christina Dodd

Copyright © 2020 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DODD, CHRISTINA

Secretele de la Bella Terra / Christina Dodd

trad.: Graal Soft - București: Lira, 2020

ISBN 978-606-33-4831-0

I. Mateescu, Bianca (trad.)

821.111

CHRISTINA DODD

Secretele de la Bella Terra

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu

capitolul 1

Bella Valley, California

În timp ce conducea de-a lungul drumului șerpuit din afara orașului, îndreptându-se spre propria fermă, Sarah Di Luca putea auzi șoaptele noilor frunze care se luptau să se nască în vie. Vântul care intra pe geamul deschis al mașinii ei mirosea a pământ arat și a iarbă proaspăt crescută, încălzită de soare. Aerul rece se strecura în jurul gâtului ei ca un guler de blană luxuriant. Rândurile lungi de vegetație verde o făceau să zâmbească. Încă un an, încă o primăvară, încă o zi. La vârsta ei, toate lucrurile acestea purtau în ele o importanță și o bucurie pe care nimic altceva pe lume nu le-ar fi putut înlocui vreodată.

Trase mașina în fața casei – cea casă de țară enormă, veche de sute de ani, care se ridica glorioasă pe dealul de la capătul din Bella Valley – și coborî din Ford Mustangul ei decapotabil. Cumpăraseră mașina aceea în anul 1967. Culoarea oficială era roz playboy. Nepoții ei însă spuneau că e roz precum sânișorii. Iar ea râdea mereu, gândindu-se că așa erau băieții, și conducea din ce în ce mai încet cu fiecare an care trecea. Din reflex, desigur.

Bătrânețea nu era pentru oamenii fricoși.

Ea și cumnatele ei spuneau asta de fiecare dată când vorbeau la telefon. Dar chiar și-ar fi dorit ca acest lucru să nu fie adevărat.

Își așază geanta pe braț, luă pungile de cumpărături de pe scaunul din dreapta și se uită în sus, spre scările ce duceau la veranda din față vopsită în alb. Treptele erau înguste și abrupte și nu tocmai în conformitate cu noile reguli de construcție a caselor, dar pe vremea când fusese ridicată casa ei nu existau astfel de reguli, ci numai

imigranți duri, care ridicau astfel de locașuri în căldura văilor din California. Casa aceasta, cu tavanele sale înalte și cu ferestrele înguste, cu fațada ornată și cu pivniță, era însăși personificarea fermelor stilate.

Sarah urcă pe verandă, lăsă geanta și pungile în fața ușii de la intrare și se cufundă în imensul balansoar care o aștepta mereu acolo. Rămase o clipă sorbind din priviri valea ce se întindea sinuos printre poalele împădurite ale Californiei Centrale. Pe terenurile acelea joase și luxuriante, valea era îmbrățișată de livezi robuste, care se cuibăreau pe straturi groase de pământ adus din munți. Dar aici, sus, la marginea văii, pietre negre și dure – temelia pământurilor – reușeau să scoată capul din sol și provocau la o luptă pentru supraviețuire viile plantate nesigur pe pământul subțire. Viile acelea rezistente dădeau cei mai buni struguri, și acei struguri creau vinul care la începutul secolului XX făcuse celebre numele Di Luca.

Și apoi venise prohibiția, cu oamenii ei care le zdrobiseră butoaiele de vin și le distruseseră orice șansă la prosperitate.

În timp ce se legăna în balansoar, scândurile veran-dei gemeau și se plângeau ca și când i-ar fi simțit durerea de șpate și din picioarele tremurânde.

În anul 1921, într-o încercare disperată de a nu pierde totul, familia Di Luca deschisese stațiunea Bella Terra. O oază de liniște pentru oamenii bogați din San Francisco, Sacramento, iar în anii '30 și din Hollywoodul care abia înflorea la vremea aceea. Aici era locul unde aceștia veneau să se odihnească, să se relaxeze și să fie răsfățați. Acum stațiunea se întindea ca o bijuterie printre rândurile de viță-de-vie, rezistând în timp, ca piatră de temelie a averii și influenței familiei Di Luca.

Lui Sarah i se umplea inima de mândrie și de bucurie când vedea cât de mult își adâncise familia Di Luca rădăcinile în valea aceasta și cum cei mai bogați și influenți oameni din împrejurimi încă se îngrămădeau la Bella Terra ca să-și petreacă vacanțele.

Doar că în același timp îi era dor de zilele de odinioară, când țara vinului era o zonă rurală, liniștită și primitoare.

Dar, la urma urmei, acest tip de nostalgie nu era altceva decât un alt semn de bătrânețe, nu? La fel ca această oboesală care o chinuia după un simplu drum la băcănie.

Problema era că nu avea altă variantă. Nu putea să le spună celor de la magazin să îi livreze cumpărăturile și nici nu îi putea ruga pe copiii care lucrau la stațiune să vină până aici doar ca să îi care ei pungile de cumpărături. Făcuse asta odată. Iar atunci nepoții ei – toți trei, mai exact – aflaseră în mai puțin de o oră și apoi o sunaseră ca să o întrebe dacă nu cumva era pe moarte din pricina vreunei boli îngrozitoare.

Și ea chiar era pe moarte. Dar murea de bătrânețe. Și moartea nu avea să se grăbească deloc să vină să o ia. Ba de fapt, în vremurile de acum, la vârsta de 80 de ani, nici nu se mai considera că era așa de bătrân.

Mârâi și își întinse picioarele.

Desigur, vârsta de 80 de ani nu însemna nici că era tânără.

Dar ea fusese mereu o femeie activă și încă era într-o stare fizică destul de bună. Numai dacă... Se încruntă la pantofii ei urâți și rezistenți, care îi confereau tot suportul de care avea nevoie. În unele zile, avea chef să încalțe pantofi cu toc și să danseze.

Doar că bătăturile pe care le avea la picioare tăiaseră demult de pe listă varianta aceasta.

Chiar și așa, știa că nu avea nici un rost să se plângă. Erau oameni pe lume care se aflau într-o stare mult mai jalnică decât ea, iar dacă renunța să se ducă la băcănie după cumpărături ori să conducă mașina până la biserică, în curând nepoții ei ar fi cocoloșit-o și ar fi strâns-o atât de tare într-o bulă protectoare, încât în scurt timp chiar n-ar fi mai fost bună de nimic. Cu o doză reinnoită de hotărâre, se concentră și puse la loc cumpărăturile

înainte ca înghețata și mazărea congelată să se topească din cauza căldurii.

Se ridică din scaun fermă, își adună toate pungile, deschise ușa principală și porni pe holul slab luminat. Trecu de livingul de pe stânga și de dormitorul de pe dreapta, trecu și de baie, apoi de al doilea dormitor și intră în bucătăria spațioasă de modă veche. Toate aparatele electrocasnice erau noi, de ultimă generație, dar când băieții voiseră să renoveze complet camera, să dea jos toate dulapurile și mobilierul și să schimbe tapetul cu model floral, ea refuzase. Pentru că, desigur, ei ar fi vrut ca ea să se mute la complex ca să evite praful, mizeria și toată agitația care ar fi venit odată cu renovarea.

Sarah vizita complexul ocazional: mergea și înota în piscină, se bucura de câte un masaj la spa și mai mergea să îi viziteze pe oaspeți. Dar știa că o femeie de vârsta ei nu se muta din propria casă timp de o lună fără să ducă dorul liniștii și păcii de care se bucura acolo.

Băieții spuneau că stătea izolată.

Dar ea le zicea că era mulțumită.

Așeză pe masă geanta și pungile de cumpărături și observă fugar că ușa care ducea spre pivniță era deschisă – straniu, din moment ce nu-și amintea să o fi lăsat deschisă – și apoi se duse la chiuvetă. Îndreptă țeava robinetului astfel încât jetul de apă să fie îndreptat spre scurgere – probabil fusese în foarte mare grabă în dimineața aceasta, pentru că de obicei îl lăsa mereu în poziția adecvată –, după care se uită pe fereastră și privi curte.

Băieții se agitau mereu dintr-un motiv sau altul. Voiau să lungească aleea, astfel încât să poată intra cu mașina până la ușa din spate, ca ea să nu se mai chinuie atâta drum cu pungile de cumpărături. Dar pentru a face asta ar fi trebuit să smulgă din rădăcini stejarul din curtea din spate.

Stejarul acela bătrân, grandios și cu crengi lungi, veșnic verzi, fusese plantat în anul 1902 de prima doamnă

Di Luca, în anul în care aceasta se căsătorise cu Ippolito Di Luca și se mutase în casa aceasta ca soție a lui.

La fel această casă, la fel ca valea și Sarah însăși, arborele supraviețuise după furtuni, incendii, secetă, ani de prosperitate și ani lungi de foamete, crescuse puternic și îmbătrânise. Umbra lui deasă protejase generații întregi de Di Luca, în timp ce se jucaseră sau în timp ce munciseră. Nu ar fi permis niciodată ca acest stejar să fie înlăturat din locul care îi era casă. Nici copacul, nici tufele detrandafiri, care acum se răriseră, dar care fuseseră trimise din Anglia în anul 1940 de tânărul Joseph Di Luca, vărul soțului ei. Acesta nu supraviețuise războiului. Era o suferință veche, dar la fel de dureroasă. Oh, desigur, nici florile de amaryllis pe care băieții le crescuseră în ghivece la fiecare Crăciun și apoi le plantaseră afară ca să aibă mai mult loc.

Simți o adiere rece biciuindu-i obrazul.

În clipa aceea îngheță.

Ușa pivniței era deschisă.

Se întoarse ca să se uite. Da. Era într-adevăr deschisă.

Ca o gură căscată și neagră, cu o scară care ducea spre pivnița fără ferestre.

„De ce e deschisă ușa de la pivniță?”

Ea nu o lăsase așa. Era absolut sigură. Crescuse un fiu și trei nepoți foarte activi în această casă veche, iar în tot acel timp, scara abruptă și cimentul rece al pivniței fuseseră cel mai negru coșmar al ei. Cea mai mare teamă. O singură alunecare sau cădere, și micuții și-ar fi zdrobit capul de ciment. Dar nu le spusese asta niciodată, desigur. Pentru că mai mult ca sigur ar fi înțeles îngrijorarea ca pe o provocare. În schimb, le spusese băieților că își ținea vinul acolo jos și că sticlele aveau nevoie de întuneric și de răcoare ca să se învechească așa cum trebuia. Iar ei înțeleseseră. Dacă era un lucru pe lumea aceasta pe care familia Di Luca îl lua foarte în serios, acesta era vinul.

Vinul ei, sticle și sticle de vin...

Îi tresări inima în piept.

Nu lăsase nici țeava robinetului strămb. Își aminti că spălase vasele, ștersese chiuveta cu o lavetă umedă și așezase apoi țeava robinetului în poziția corectă.

Îi crescuseră instantaneu tensiunea și îi apăruseră un gol în stomac. Un sentiment de rău augur, care o amețea de-a dreptul. Cu privirea ațintită asupra ușii, se împinse de lângă chiuvetă.

Cineva intrase în casa ei. Cineva poate că încă era în casa ei.

Se uită în jur. Nimic altceva nu era nelalocul lui. Și nu văzu pe nimeni.

Trebuia să iasă de acolo.

Avea pe masă geanta și cheile.

Oricine ar fi fost, acum nu se mai afla acolo. Cu siguranță, plecase.

Se grăbi în liniște spre masă, de unde își adună lucrurile.

Era uimitor cum toate durerile bătrâneții și toată oboseala dispăreau ca prin minune sub porunca aceea impetuoasă care îi spunea; „Ieși de aici!”

Se întoarse spre ușa din spate, pe deplin hotărâtă să plece de acolo. Deschise geanta din mers, căutând telefonul mobil. Ținu privirea plecată doar cât să îl găsească în geantă, apoi auzi ușa pivniței scârțâind. Întoarse capul și văzu cu coada ochiului ușa balansându-se.

Un bărbat fugi spre ea cu un levier în mână. Balansă fierul prin aer, țintindu-i capul.

Sarah aruncă brațul în aer.

Levierul făcu contact cu carnea ei.

O durere tăioasă, rece și amară îi explodă prin terminațiile nervoase.

Izbind-o tare dintr-o parte, necunoscutul o trânti de perete.

Din fericire, tencuiala de sub tapetul înflorat era foarte veche și se fărâmiță la impactul cu capul ei. Din fericire...

Sarah se trezi cu soarele strălucindu-i pe față. Pentru o clipă, nu-și putu aminti ce se întâmplase – de ce zăcea

pe podeaua din bucătărie sau de ce nu putea să vadă decât cu un singur ochi.

Dar apoi își aminti.

„Un intrus. Ieși afară de aici!”

Se ridică. Antebrațul îi atârna inutil pe lângă corp. Agonia o lovea în valuri. Îi venea să vomite, dar parcă nu îndrăznea. Îi era teamă să se miște. Dar la fel de frică îi era să stea pe loc. Rămase o clipă pur și simplu ascultând tăcerea aceea familiară, până când își dădu seama că un vânt fierbinte îi sufla fix în față. Încet, întoarse capul ca să se uite.

Ușa din spate era deschisă.

Intrusul nu mai era.

Încet, pentru că fiecare mișcare era ca o nouă tortură, se scurse la loc pe podea. Era o femeie bătrână și rănită, care nu voia să înfrunte ceea ce urma.

Rămase zăcând acolo, cu ochii închiși, luptându-se cu amețea și cu greața și chinându-se să accepte realitatea situației în care se regăsea.

Dacă intrusul încă era în preajmă, ea ar fi dat de necaz. Pe de altă parte, nu i-ar fi fost greu să o omoare cât timp fusese inconștientă, așa că probabil o lovise și apoi plecase.

Se întrebă dacă primise instrucțiuni să o rănească, ca un fel de avertisment, sau dacă fusese o reacție de panică din partea lui. Spera să fi fost panică. Nici nu voia să se gândească la sufletul unui om care ar fi sabotat și atacat de bunăvoie o femeie bătrână.

Și cu atât mai mult nu voia să se gândească la omul care ar fi putut ordona un astfel de atac. Dar sufletul lui fusese deja condamnat.

Oricât de mult ar fi durut, trebuia să se ridice de acolo, să-și ia telefonul mobil și să sune. Oh, Doamne, nepoții ei aveau să facă o criză de nervi când aveau să afle!

Dar nu avea de ales. Podeaua era plină de sânge – sigur avea o contuzie. Așa că deschise ochii treptat – nu ochii, ci *ochiul*.

Din instinct, reușise să rămână cu telefonul în mână.

„Bună treabă, Sarah!”

Chiorându-se ca să poată distinge cifrele de pe ecran, formă 911 și vorbi cu dispecerul de la urgențe – un dispecer care o cunoștea, desigur. Aproape toată lumea din Bella Valley o cunoștea. Și până să încheie conversația telefonică, Sarah știa că nu trebuia să-și mai bată capul să-i sune pe băieți. Aveau să ajungă acolo cât ai clipi.

În schimb, începu procesul dureros de a-și suna cumnatele prin conferință telefonică. Una locuia în Far Island, și cealaltă pe coasta din Washington.

Le apelă și nu mai pierdu deloc timpul cu formule de politețe. Ci rosti numai ceea ce trebuia spus:

– A început din nou.

capitolul 2

Tradiția.

Tradiția governa familia Di Luca de o eternitate.

Tradiția governa Bella Valley de o sută douăzeci de ani.

Până când se mutase în Bella Valley, Brooke Petersson nu mai văzuse niciodată o astfel de tradiție în desfășurare.

Oh, da, ea cu siguranță înțelegea tradiția! Până la vârsta de 11 ani, fusese copil de cadru de aviație, iar dacă era un lucru pe care forțele armate îl făceau bine, acesta era să respecte tradițiile. Dar tradițiile de familie... Ei bine, pe acestea mai puțin.

Tatăl ei, căpitanul Kenneth Petersson, fusese pilot de vânătoare în cadrul Forțelor Aeriene, născut în Minnesota, înalt, bronzat, blond, cu ochi albaștri precum cerul și cu umeri lați ca orizonturile, cu o mamă care gătea *lutefisk* și cu un tată care înfuleca acest fel de mâncare pe nerăsuflete. Brooke locuise cu bunicii cât timp părinții ei fuseseră detașați în diverse locuri periculoase ale lumii. Și, deși nu îi plăcuse foarte mult acest lucru – avea nouă ani la vremea aceea, așa că era normal

să îi fie foarte dor de mama și de tatăl ei –, descoperise ce însemna cu adevărat să fii pe jumătate suedez. Acest lucru îi dădea plăcutul sentiment de a avea rădăcini clare undeva – lucru pe care nu ar fi avut cum să-l experimenteze altfel, din moment ce familia ei se muta o dată pe an.

Dar mama lui Brooke, Kathy, era din Oklahoma, avea părul negru și drept, niște ochi albaștri de-a dreptul tulburători, o siluetă voluptuoasă și pielea albă, care se ardea imediat dacă nu folosea SPF 50. Așa că în anul următor, când mama ei se întorsese dintr-o misiune din Orientul Mijlociu și locuia împreună la o bază miliară din San Antonio, Brooke își făcuse o prietenă roșcată și cu pistrui, care cânta – avea o voce la fel de frumoasă ca a Enyei – și ai cărei părinți erau din Irlanda și vorbeau cu un accent pronunțat. McBrian era o familie catolică tradițională, avea șase copii și încă unul pe drum și era chiar mai săracă decât majoritatea familiilor din forțele aeriene. Dar Brooke ignorase cu desăvârșire lipsa mobilei din casa lor, precum și pereții goi și alesese să se concentreze asupra familiei – extrem de gălăgioasă și plină de viață, dar și foarte religioasă și cu multe povești despre vechea lor țară și atât de diferită de propria ei familie, care venea și pleca la fel cum se schimbau anotimpurile, lucru ce venea la pachet, desigur, cu perioade lungi și amare de singurătate.

Așa că data viitoare când își vizitase bunica în Oklahoma, o întrebase cu glas plin de speranță dacă nu cumva aveau și ei origini irlandeze. Bunica ei, o femeie remarcabilă, care crescuse trei copii fără nici un pic de ajutor, se întorsese către Brooke, îi cuprinsese fața în palme și îi spusese:

– Nu suntem nici irlandezi, nici mexicani, nici franchezi și nici de altă naționalitate. Noi suntem americani get-beget și să nu uiți asta vreodată!

Desigur, răspunsul bunicii nu fusese cel la care sperase ea, dar Brooke nu era atât de prostănacă încât să se plângă. În schimb, închisese gura și căutase alt lucru

asupra căruia să se concentreze și apoi acel lucru o găsește pe ea, în forma divorțului amar al părinților ei.

Iar acest lucru rupea orice tradiție sau jurământ pe care și le imaginase vreodată.

Și îi frânsese viața. Și inima.

În Bella Valley, Brooke aflase repede de la familia Di Luca faptul că genul lor de tradiție de familie era ceva complet diferit. Di Luca era o familie americană, desigur. Ippolito Di Luca imigrase în California la sfârșitul secolului al XIX-lea și se însurase cu o italiancă neaoșă, al cărei tată deținea o brazdă de pământ cu viță-de-vie în Bella Valley. Iar din acel moment, fiecare copil din familie se născuse pe pământ american și vorbea engleza ca limbă maternă.

Dar familia Di Luca păstrase cu stoicism esența a ceea ce însemna să fii italian. Gesticulau mult când vorbeau. Beau vin. Corespondau cu familia din țara de origine. Mâncau în stil italian. Mâncare din nordul Italiei, mai exact. Nu că familia Di Luca nu și-ar fi comandat vreodată mâncare chinezească sau că n-ar fi gătit curcanul tradițional american de Ziua Recunoștinței, dar fiecare dintre ei știa cum să se descurce în jurul unui vas cu mămăligă aurie care fierbea pe aragaz – și ferească Sfântul ca vreun nebun bine intenționat să fi menționat în prezența lor de mămăliga instant! Familia Di Luca flirta. Brooke nu înțelegea cum flirtatul putea fi transmis din generație în generație ca o tradiție italiană, dar iată că era. Fiecare dintre bărbații și femeile Di Luca se folosea de șarm ca de un condiment, ca să aducă savoare și plăcere unei relații.

Tradițiile Di Luca se traduceau prin faptul că, atunci când le plăcea de cineva, adoptau persoana respectivă în familia lor. Și Brooke simțise asta pe propria piele. Făcea parte din familie aproape din prima zi în care venise în Bella Valley, iar orice s-ar fi întâmplat în viața ei, știa că avea să rămână mereu una dintre ei, aproape ca o fiică a familiei și pe deplin prietenă de suflet.

Tradițiile Di Luca mai însemnau că, atunci când cineva era rănit, felicitările de grabnică însănătoșire, florile și telefoanele veneau ca o inundație, și cei mai apropiați și mai dragi se reuneau.

Așa că, atunci când Rafe Di Luca intrase pe ușa rezervei de spital a lui Sarah, Brooke se aștepta să îl vadă apărând. Îl aștepta pe el.

Dar nici asta și nici faptul că era așteptat nu puteau atenua în vreun fel șocul dulce și familiar al recunoașterii – pașii lui mari, profilul său dur, trupul acela sculptat și atât de frumos în denim albastru și piele neagră.

El încuviință din cap spre cei doi frați ai săi.

La cei 34 de ani pe care îi avea, dintre toți frații, Eli era cel mai mare, cel mai înalt și cel mai puțin probabil să zică vreo prostie sau să se bage în vreo încăierare – pe care fără îndoială ar fi câștigat-o fără prea mult efort dacă ar fi fost cazul.

La 28 de ani, Noah era cu trei ani mai mic decât Rafe. Acesta se bucura de părul negru și ondulat specific familiei Di Luca și de o pereche de ochi verzi pătrunzători, care întorseseră capetele a numeroase femei.

Asemănarea dintre cei trei frați era foarte mare, dar Rafe semăna cel mai mult cu tatăl său – ba, de fapt, era ucigător de chipeș – și se comporta cel mai puțin ca acesta din urmă, din moment ce pericolele pe care le înfrunta în fiecare zi nu erau născocirile febrile ale vreunui scriitor sau scenarist, ci complet reale și înspăimântătoare.

Brooke se pregăti sufletește pentru momentul în care privirea lui fierbinte avea să se întoarcă spre ea.

Nu păruse să o observe stând în colțul încăperii. Nici măcar nu se uită în direcția ei.

Dar, chiar și așa, cu fiecare clipă de expectativă, camera aceea părea să se facă din ce în ce mai mică, aerul, mai cald și mai concentrat, iar bătăile inimii lui Brooke, mai lente și mai puternice, fiecare bătaie în parte răspândindu-i prin trup căldură și plăcere.